S šitím pánského obleku neměly nejmenší potíže. Maminka byla sice vyučená dámská krejčová, ale za války získala spoustu zkušeností s přešíváním pánských oděvů. Společně s Rézi se bez potíží pustily do práce.

Když Pavel přišel na zkoušku, nevycházel z úžasu. Přestože šaty, které si zkoušel, nebyly sešité, ale pouze sestehované a bez knoflíků, jakmile si je oblékl, cítil se, jako by ho někdo očaroval. Nebo vyměnil. Ze zrcadla se na něj díval dokonalý švihák. Mladý pán z vyšší třídy. Jen nacvičit ležérní pohyb, s jakým zámožní mladíci v kavárnách podávají klobouk personálu, a hurá do Café Skalský.

„To není možné," vrtěl nechápavě hlavou.

„Ale je," usmívala se Rézi. „Vidíš, jakou moc mají správné šaty? Jenom si musíš ještě pořídit pěkný klobouk. A samozřejmě slušné boty. Aby nekazily dojem. Tohle si vezmeš na sebe, až půjdeš za panem Kecem. Dobře oblečený člověk s patřičným chováním dosáhne vždycky většího úspěchu než člověk v nuzném nebo nevhodném oděvu, říká slečna profesorka. Uvidíš, že se budeš cítit mnohem jistější."

„To je pravda," souhlasil Pavel.

Už teď se cítil jako někdo docela jiný. A to měl na sobě teprve nastehované sako. Neprozradil Rézi, že se za panem Kecem už vypravil. Dokonce několikrát. Ale neúspěšně. Nepustili ho k němu. Že prý nemá čas, má nějaké jednání, pak zase cosi neodkladného na dílně... Teď Pavel začal tušit, že pokud to zkusí znovu v těchto šatech, budou s ním jednat docela jinak.